

ศิลปการแสดง

การศึกษา ส่งเสริมและสืบทอด
ภูมิปัญญาท้องถิ่น :
อนุสติจากศิลปินพื้นบ้านเมืองนครศรีธรรมราช

วิมล คำศรี

ครั้งที่ผู้เขียนสัมภาษณ์หนังประทีน บัวทอง

ต่อจากฉบับก่อน

๓.๒ หนังประทีน บัวทอง

การศึกษา ส่งเสริมและสืบทอดภูมิ
ปัญญาท้องถิ่นของหนังประทีน บัวทอง โดยสังเขป
เป็นดังนี้

หนังประทีน บัวทอง เริ่มสนใจใฝ่ศึกษาวิชาการหนังตะลุง มาตั้งแต่อายุได้ ๑๐ ปี (พ.ศ. ๒๔๗๔) และศึกษาฝึกหัดปฏิบัติมาเป็นลำดับมาจนกระทั่งสามารถออกโรงเล่นเป็นอาชีพได้ กล่าวคือ

ปี พ.ศ. ๒๔๗๔ อายุได้ ๑๐ ปี ชอบการแสดงหนังตะลุงเป็นชีวิตจิตใจ เมื่อสำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ นายบุตร จันทร์แก้ว ครูใหญ่โรงเรียนวัดโคกยางได้ติดต่อให้ไปเป็นครูสอนหนังสือในโรงเรียน โดยให้เงินเดือน ๘ บาท แต่ไม่รับ เพราะมีความสนใจในการแสดงหนังตะลุงมากกว่า

เริ่มฝึกแสดงหนังตะลุงด้วยตนเองตั้งแต่เป็นเด็กคือ ในตอนเช้าต้องช่วยพ่อไล่วัวไปไถนระหว่างทางก็หักกิ่งไม้ทำเป็นรูปหนังและฝึกเชิดหนังตะลุงไปด้วย ถ้าอยู่ที่บ้านก็จะตัดรูปหนังตะลุงด้วยใบตาลและกระดาษสำหรับใช้ในการฝึกหัด ต่อมาหลวงพ่อเลี้ยง เจ้าอาวาสวัดไทรแก้ว (วัดโคกยาง ในปัจจุบัน) เห็นว่ามีความสนใจและตั้งใจที่แสดงหนังตะลุงจริง จึงมอบผ้าอาบน้ำฝนพระให้ ๑ ผืน สำหรับใช้ทำเป็นจอหนัง

นายเรือง คงหอม เป็นหมอยาประจำบ้าน (หมอแผนโบราณ) อยู่บ้านเกาะตำโรง ซึ่งเป็นหมู่บ้านใกล้เคียงกัน ได้มอบผ้าสีขาวให้มาตัดเป็นจอหนังแทนผ้าอาบน้ำฝนพระ (ผ้าสีขาวของนายเรือง คงหอม ได้มาจากผู้ที่มารักษาโรคนำมายกครูหมอ)

ปี พ.ศ. ๒๔๗๔ อายุได้ ๑๔ ปี ได้ติดตามหนังแจ้ง บ้านห้วยน้ำเย็น ไปแสดงหนังด้วยโดยสมัครเป็นลูกคู่ตีกลอง แต่จุดประสงค์เพื่อจะได้ดูและจดจำวิธีการแสดงนั่นเอง บางครั้งหนังแจ้งก็ให้แสดงแทน และได้แสดงแทนหลายครั้ง จึงเป็นโอกาสในการฝึกหัดมากขึ้น

ปี พ.ศ. ๒๔๘๐ อายุได้ ๑๘ ปี ได้สร้างรูปหนังตะลุงด้วยหนังวัวจริงๆ เป็นของตนเองเป็นครั้งแรก พร้อมทั้งสร้างเครื่องดนตรี ปี กลอง ทับ โหม่ง ฉิ่ง และมีเป็นของตนเองด้วย ออกแสดงหนังตะลุงหลายแห่งตามหมู่บ้านใกล้เคียง พวกที่มารับไปแสดงก็จะเป็นพวกญาติและคนที่สนิทสนมกัน มีคนมารับไปแสดงในงานประจำปีเขาพระบาท ได้พบกับครูหนังในสมัยนั้นคือ อาจารย์หนังจันทร์แก้ว ซึ่งไปแสดง

หนังประทีน บัวทอง กับตัวตลกเอกประจำคณะ

หนังประทีน บัวทอง ภรรยา และแสงหนังตะลุง

ในงานนั้นด้วย โดยได้แบ่งกันแสดงคนละครึ่งคืน อาจารย์หนังจันทร์แก้ว เห็นว่ามีโหวตในการแสดง เป็นอย่างดี จึงถามถึงเรื่องยกครู ซึ่งยังไม่ได้ยกครูกับ ผู้ใด เพราะยังไม่เคยได้เรียนกับครูอย่างจริงจัง อาจารย์ หนังจันทร์แก้ว จึงรับเป็นศิษย์ และพูดว่า "ต่อไป คอยดูนะจะเป็นหนังที่มีชื่อเสียงโด่งดัง"

ได้ทำพิธียกครูกับอาจารย์หนังจันทร์แก้ว และได้เรียนเพิ่มเติมเกี่ยวกับการพากย์ การเชิดรูป หนังตะลุงจากอาจารย์ ซึ่งถือว่าเริ่มเป็นศิษย์มีครูเป็น ครั้งแรก

หลังจากทำพิธียกครูแล้ว ตามประเพณี โบราณของหนังตะลุง จะต้องออกแสดงให้ครบ วัด บ้าน (ไปแสดงที่วัด ๓ วัด) และแสดงตามหมู่บ้าน ๓ หมู่บ้าน) หนังประทีน บัวทอง จึงได้เริ่มออก โรงอย่างจริงจัง สถานที่ที่ไปทำการแสดง ได้แก่

- วัดหัวลำพู ซึ่งมีหลวงพ่อบวย อกมณี เป็นเจ้าอาวาสตอนนั้น และถือว่าเป็นพระ ที่มีความศักดิ์สิทธิ์ เป็นที่นับถือของคนทั่วไป ได้ให้

คาถาเมตตามหานิยมสำหรับการแสดงหนัง

- วัดหัวค่าย มีพระครูพิศาลสีลพงค์ เป็นเจ้าอาวาส
- วัดแหลม
- บ้านเคียนด้วน อำเภอชะอวด
- บ้านบางตะลุมพอง อำเภอปากพนัง
- บ้านเนินน้ำทรัพย์ อำเภอปากพนัง

หลังจากออกโรงครบ ๓ วัด ๓ บ้านแล้ว อาจารย์หนังจันทร์แก้ว แนะนำให้บรรพชา จึงได้ บรรพชาเป็นเวลา ๑ เดือน

ตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๔๘๖ เป็นต้นมา หลังจาก ลาสิกขาบทแล้ว หนังประทีน บัวทอง ก็มีงานแสดง มากมาย เริ่มมีชื่อเสียงและเป็นที่รู้จักของคนทั่ว ภาคใต้ และได้เข้ามาทำการแข่งขันกับหนังตะลุงที่มี ชื่อเสียงในสมัยนั้น หลายคณะด้วยกัน ได้แก่ หนังกัน ทองหล่อ, หนังเอี่ยม เสือเมือง, หนังเควีตตินอน, หนังหลัก บ้านมหากาฬ, และหนังกิมเส็ง จังหวัด

รางวัลที่เคยได้รับ

พัทลุง

ภายใน ๓ ปี ที่ทำการแข่งขันช่วงนั้น พุดได้ว่าหนังประทีน บัวทอง ไม่เคยแพ้หนังใดเลยจนได้รับรางวัลเกียรติยศมากมายเป็นระยะที่มีงานแสดงมากที่สุด แทบไม่มีเวลาพักผ่อนเลย คือจะมีงานแสดงประมาณเดือนละ ๒๕-๒๖ คืน บางครั้งต้องออกจากบ้านเป็นเวลา ๓-๔ เดือน จึงจะได้อีก

ต่อมาปี พ.ศ.๒๕๒๕ ได้รับฉายา

จากบรรดาหนังตะลุง และแฟนหนังว่าเป็น "หนังบรมครู" และมีศิษย์มากมายที่เข้ามารับการถ่ายทอดศิลปะการแสดงหนัง

บรรดาศิษย์หนังตะลุงจะมาร่วมพิธีไหว้ครูที่บ้านเป็นประจำทุกปี โดยได้กำหนดให้วันพฤหัสบดีแรกของเดือน ๕ เป็นวันไหว้ครูหนังตะลุง และได้ทำมาจนถึงทุกวันนี้

หนังทวิศิลป์ บางตะพง
กับรางวัลส่วนหนึ่ง

๓.๓ หนังทวิศิลป์ บางตะพง

การศึกษา ส่งเสริมและสืบทอดภูมิปัญญา
ท้องถิ่น ของหนังทวิศิลป์ บางตะพง โดยสังเขปเป็น
ดังนี้

หนังทวิศิลป์ ได้เริ่มศึกษาวิชาชีพศิลป์
อย่างจริงจัง คือ ศึกษาวิชาชีพเพลงบอกจากบิดาและ
เพลงบอกรอด โพรธิญาโณ ฆนิคอยู่ด้วยกันไปไหน
ไปกัน จนว่ากลอนเพลงบอกได้คล่องแคล่ว่องไว
ต่อจากนั้นจึงได้ศึกษาวิชาชีพหนังตะลุงจากหนังล้อม
สระกำแพง ตั้งแต่เป็นลูกคู่จนกระทั่งเป็นนายหนัง

คั้งแรกของการออกโรงแสดง หนังล้อม
สระกำแพง และหมอวุ่น (นายวุ่น อินนุพัฒน์) ครูหมอ
หนัง ได้หาฤกษ์ขึ้นโรงให้หนังทวิศิลป์ แสดงที่
วัดทรงบน (วัดพ่อท่านเขียว) อำเภอปากพนัง
จังหวัดนครศรีธรรมราช คั้งนั้นตรงกับคั้งวันพฤหัสบดี

ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือนหก คั้งวันเพ็ญพระจันทร์เต็มดวง
เกิดอัศจรรย์บันดาลที่ชาวบ้านเรียกกันว่า "เดือนเป็น
จันทร์" หรือ "ราหูอมจันทร์" คือ "จันทร์ปรากฏ"

เสียงโพน กลอง ฆ้องระฆัง ปี่ม
หน้าไม้ดังกึกก้อง ประชาชนหน้าโรงหนังนับพัน
คนต่างให้ร้องช่วยจันทร์กันอย่างสนั่นไหว ตามวิถีแห่ง
ความเชื่อมาแต่โบราณกาล

เหตุการณ์นี้ในวงการศิลป์เชื่อกันว่าเป็น
มงคลนิมิต ศิลปินจะมีชื่อเสียงโด่งดังในกาลภายหน้า
จึงสร้างความปิติให้แก่หนังทวิศิลป์ เป็นอย่างยิ่งคั้งแต่
บัดนั้น

นอกจากหนังทิวศิลป์จะศึกษาวิชาชีพจากหนังล่อม สระกำ แล้วหนังทิวศิลป์ยังตั้งใจใฝ่รู้ในวิชาชีพ หนังตะลุงจากศิลปินหนังตะลุงชั้นครู คณะอื่นๆ อีก เช่น หนังหมุ่นนุ้ย จังหวัดตรัง (หนังหมุ่น อ่อนนุ่ม) หนังจันทร์แก้ว บุญขวัญ บ้านเกาะเกด อำเภอเชียรใหญ่ และหนังประทีน บัวทอง อำเภอหัวไทร เป็นต้น

เกือบถึงศตวรรษที่ศิลปินหนังตะลุงผู้นี้ได้สร้างสรรค์งานการแสดงหนังตะลุง ให้เป็นที่ชื่นชอบของผู้ชมจนถึงขั้นเป็นอาชีพหลักที่มั่นคงถาวรสืบต่อมายาวนาน ชื่อหนังทิวศิลป์ บางตะพงเป็นที่รู้จักกล่าวขานกันทั่วทั้งจังหวัดนครศรีธรรมราช และจังหวัดใกล้เคียง เกียรติยศชื่อเสียงเป็นที่ปรากฏมีรางวัลเกียรติยศแสดงถึงความสามารถที่เก่งกาจทางด้านศิลปะการแสดงหนังตะลุงมากมายนับไม่ถ้วนทั่วที่สำคัญๆ เช่น "มงกุฎทองคำฝั่งเพชร" รางวัลเกียรติยศที่ได้จากการประกวดแข่งขันประชันโรงศิลปินหนังตะลุงทั่วภาคใต้ ณ สนามหน้าเมืองจังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นต้น

หนังทิวศิลป์ ได้สืบทอดการแสดงหนังตะลุงรุ่นครูหลายคณะดังกล่าวแล้ว คือ หนังล่อม สระกำ, หนังหมุ่นนุ้ย หนังจันทร์แก้ว หนังประทีน โดยเฉพาะหนังล่อม สระกำ หนังทิวศิลป์ บางตะพง เป็นศิษย์รุ่นแรกๆ ที่หนังล่อม สระกำ ประสิทธิ์ประสาทศิลปะการแสดงหนังตะลุงให้อย่างครบกระบวนการ หนังทิวศิลป์ บางตะพง เป็นลูกคู่ (ตีลิ้ง) ให้หนังล่อม สระกำ ตั้งแต่ยังเป็นเด็ก เรียกได้ว่า หนังทิวศิลป์ บางตะพง เดิบโตเป็นศิลปินมาจาก "ในโรง" หนังล่อม สระกำ เลยทีเดียว ฯลฯ เมื่อเห็นว่าตนเองมีทักษะและผู้คนศรัทธามากพอแล้ว จึงถ่ายทอดให้กับผู้สนใจการแสดงหนังตะลุง รับผู้สนใจใฝ่ศึกษาไว้เป็นศิษย์ และถ่ายทอดศิลปะวิชาการแสดงหนังตะลุงสืบทอดไปหลายคณะ

หนังสือ สนวนศิลป์
กับสีแก้วและแห้วตัวตลกประจำคณะ

๓.๔ หนังสือ สนวนศิลป์

การศึกษา ส่งเสริมและสืบทอด
ภูมิปัญญาท้องถิ่น ของหนังสือ สนวนศิลป์ โดย
สังเขปเป็นดังนี้

การศึกษาวิชาหนังสือตะลุงหนังสือ สนวนศิลป์ สนใจศึกษาวิชาหนังสือมาตั้งแต่เยาว์วัย
ก่อนจะเป็นศิลปินหนังสือมืออาชีพ เขาได้เพียร
พยายามศึกษาและฝึกหัดปฏิบัติจริงตามที่ตั้งใจมาเป็น
ลำดับ กล่าวคือ

ก. ้วยเยาว์ เมื่อหนึ่งปรีชา สวงนศิลป์ ยังเรียนอยู่ระดับประถมศึกษาที่โรงเรียนวัดสระใคร เขามักจะเอากระดาษสมุดมาวาดเป็นรูปหนังตะลุง แล้วขีดให้เพื่อนๆ ดูเป็นประจำ จนครูประจำชั้นชื่อ ครูเบื่อน ศรีไสยเพชร ได้สังเกตเห็นความสนใจจริง และเห็นว่ามีความ "ศิลป์" จึงสนับสนุนด้วยวิธีการ ใช้กระดาษแข็งบ้าง กาบหมากบ้าง และใบตาลบ้าง มาตัดเป็นรูปหนังตะลุง แล้วมอบให้เด็กชายปรีชา ลุยจันทร์ ได้ใช้ขีดให้เพื่อนๆ ดูทุกวันสุดสัปดาห์ จนกระทั่งเด็กชายปรีชา ลุยจันทร์ สำเร็จการศึกษาชั้นสูงสุดของโรงเรียน

ข. ้วยรุ่น เมื่อหนึ่งปรีชา สวงนศิลป์ ไปเรียนต่อระดับมัธยมศึกษา ที่อำเภอปากพนัง โดยอาศัยอยู่กับพระภิกษุวัดคงคาสวัสดิ์ (วัดใต้ฝั่งตะวันตก) นั้น หนึ่งปรีชา สวงนศิลป์ ได้มีโอกาส ดูหนังตะลุงบ่อยครั้ง เพราะที่วัดนั้นนันทาราม วัดนาควารี วัดเสาธงทอง และวัดคงคาสวัสดิ์ ซึ่งอยู่ในเขตพื้นที่ ใกล้เคียงกัน จะมีหนังตะลุงไปแสดงอยู่เสมอๆ การ ได้ดูหนังตะลุงบ่อยครั้ง ในขณะที่เรียนอยู่ที่อำเภอ ปากพนังนี้ ช่วยให้เขาได้ศึกษาศิลปะการแสดงหนัง ตะลุงอย่างใกล้ชิดยิ่งขึ้น และในคืนหนึ่งเขาได้ดู หนังตะลุง "โพธิ์ทอง" แสดงที่วัดนันทาราม (วัดใต้ ฝั่งตะวันออก) เกิดความประทับใจเป็นพิเศษ จนตัดสินใจกลับบ้าน เพื่อฝึกหัดเป็นนายหนังตะลุงให้ได้ ขณะนั้นอายุได้ ๑๖ ปี (พ.ศ.๒๔๘๖)

ค. ้วยหนุ่ม เมื่อวันพฤหัสบดี ขึ้น ๑๓ ค่ำ เดือน ๖ ปี พ.ศ.๒๔๘๗ หนึ่งปรีชา สวงนศิลป์ ได้ขึ้นฝึกหัดการแสดงหนังตะลุง บนโรงหนังเป็น ครั้งแรก ด้วยการสนับสนุนของนายเคลือบ กลัดทอง, นายห้อง ลุยจันทร์ และนายเพิ่ม นาคแป้น

โรงหนังนี้อยู่ห่างจากบ้านของหนึ่งปรีชา สวงนศิลป์ ถึง ๔ กิโลเมตร แต่หนึ่งปรีชา สวงนศิลป์ ก็ไม่ละพยายาม หลังจากช่วยบิดา มารดาทำนา

เรียบร้อยแล้ว ก็ดันดันเดินเท้ามาขึ้นโรงหนัง ตั้งหน้า ตั้งตาฝึกหัดต่อไปอย่างไม่ลดละ จนผู้เป็นบิดามารดา เห็นใจ หันมาให้การสนับสนุนด้วยการปลูกโรงหนังให้ ที่บ้าน ท่าตำราธรรมชาติ วรรณคดีมาให้อ่าน และพาไป ฝากให้เป็นศิษย์หนังจิตร (อีแรง) บ้านแหลมโดนด อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง

การศึกษาวิชาหนังตะลุง ในปี พ.ศ. ๒๔๘๗ กับหนังจิตร (อีแรง) หนึ่งปรีชา สวงนศิลป์ ต้องปฏิบัติตนเป็นเสมือนคนในครอบครัวของหนังจิตร (อีแรง) คืออยู่ด้วยกัน กินด้วยกัน ไปไหนไปกัน

หนังจิตร (อีแรง) ให้หนึ่งปรีชา สวงนศิลป์ อาศัยอยู่ในบ้าน กลางวันหมั่นฝึกหัด เทคนิควิธีการแสดงหนังตะลุง กลางคืนปฏิบัติกิจบน โรงหนัง ไปนั่งเป็นลูกคู่ สังเกตการแสดงหนังตะลุง อย่างครบกระบวนการ ทำหน้าที่เป็นมือฉิ่งอยู่ ๒ - ๓ เดือน จากนั้นจึงตีโหม่ง ทับ กลอง ฯลฯ จนคล่องแคล่วในเรื่องเครื่องหนังทุกประเภทอย่าง ครบครัน นอกจากนั้นยังได้ศึกษาวิชาไสยเวทสำหรับการแสดงหนังตะลุงกับหลวงพ่อไซ ซึ่งเป็นหมอ ประจำคณะของหนังจิตร (อีแรง)

เกือบหนึ่งปีที่ได้ศึกษาวิชาหนังตะลุงอยู่ กับหนังจิตร (อีแรง) แห่งบ้านแหลมโดนด อำเภอ ควนขนุน จังหวัดพัทลุง หนึ่งปรีชา สวงนศิลป์ ได้ เรียนรู้ จดจำและเพิ่มพูนประสบการณ์มากพอที่จะ แสดงหนังตะลุงให้ผู้คนได้ชม จึงกราบลาอาจารย์ (หนังจิตร อีแรง) กลับสระใคร บ้านเกิด

เพื่อพิสูจน์ว่าการศึกษาวิชาหนังตะลุง ครั้งนี้มีผลจริงในทางปฏิบัติ หนึ่งปรีชา สวงนศิลป์ จึง ยืมเครื่องอุปกรณ์การแสดงหนังตะลุงจากหนังตะลุง หนุราย ซึ่งอยู่ในละแวกเดียวกัน มาแสดงหนังตะลุง ให้บิดามารดา และวงศาญาติได้ชมนิยายหนัง ตะลุงที่น่าแสดงมี ๓ เรื่อง ซึ่งจดจำมาจากนิยายหนัง ตะลุงของหนังจิตร (อีแรง) คือ เรื่อง น้ำตาน้ำใจ วิญญาณอาฆาต และเรื่องคมในฝักรักในฝัน

บทพิสูจน์ครั้งสำคัญนี้ได้ผลเกินคาด หรือนอกจากจะเป็นที่ชื่นชอบของบิดามารดา วงศาคณาญาติและผู้ชมโดยทั่วไป ยังทำให้หนังปรีชา สวงศิลป์ ได้รับการสนับสนุนอุปกรณ์การแสดงหนังตะลุงหลายรายการอีกด้วย ดังเช่น ได้รูปหนังตะลุงบางส่วนจาก นายมิตร นาคแก้ว ได้จอหนังตะลุงจากนายโรย สายควนเกษ และได้ নিয়েหนังตะลุงและบทกลอนต่างๆ เพื่อเสริมการแสดงหนังตะลุงจากนายสงวน สุตมาส เป็นต้น

การศึกษาวิชาหนังตะลุงของหนังปรีชา สวงศิลป์ ยังไม่หยุดอยู่เพียงแค่นี้ แม้ว่าจะออกโรงแสดงอย่างจริงจังด้วยอุปกรณ์การแสดงของตนเองอย่างครบถ้วน ในปี พ.ศ.๒๕๐๐ แล้วก็ตาม แต่เขาก็มีมานะพยายามใฝ่รู้ใฝ่ศึกษาเทคนิควิธีต่างๆ เกี่ยวกับการแสดงหนังตะลุง จากนายหนังตะลุงรุ่นอาวุโสอยู่เสมอ จนกระทั่งได้เข้าเป็นศิษย์หนังจันทร์แก้ว บุญขวัญ บ้านกระเกต อำเภोजังหวัดนครศรีธรรมราช และได้ทำพิธี "ครอบมือ" หรือ "ยกครู" ตามแบบอย่างพิธีกรรมของศิลปินหนังตะลุงทุกประการ เมื่อปี พ.ศ.๒๕๐๑ โดยจับรูปเสียดายได้ "รูปฤาษี" ซึ่งเชื่อกันในวงการหนังตะลุงว่า "ยอดเยี่ยม" จะได้เป็น "ครูหนัง" ในกาลข้างหน้า

หลังจากหนังปรีชา สวงศิลป์ ได้ประกอบพิธี "ครอบมือ" หรือ "ยกครู" เป็นศิษย์หนังจันทร์แก้ว บุญขวัญ แล้ว ชีวิตศิลปินหนังตะลุงของหนังปรีชา สวงศิลป์ ก็เจริญก้าวหน้าเป็นลำดับมา

กว่าสี่ทศวรรษที่หนังปรีชา สวงศิลป์ ได้ใช้อาชีพศิลปินหนังตะลุงสร้างสรรค์ผลงานจนเป็นที่นิยมชมชอบของผู้ชมทั้งในประเทศและต่างประเทศ นับเป็นผลงานการแสดงหนังตะลุงที่น่าภาคภูมิใจยิ่งของบรรดาศิลปินด้วยกัน และชาวนครศรีธรรมราช โดยส่วนรวม

หนังปรีชา สวงศิลป์ ได้สืบทอดศิลปะการแสดงหนังตะลุงอย่างจริงจัง และต่อเนื่องตลอดมา ตั้งแต่วัยเด็ก กระทั่งปัจจุบันล่วงเข้าสู่วัย ๖๐ ปีเศษแล้ว หลายทศวรรษที่ผ่านมา หนังปรีชา สวงศิลป์ ได้ทำหน้าที่สืบทอดและถ่ายทอดศิลปะการแสดงหนังตะลุงไปพร้อมๆ กัน การฝึกหัดศิษย์ หนังปรีชา สวงศิลป์ มีศิษยานุศิษย์ที่เป็นศิลปินหนังตะลุงอาชีพ ซึ่งเขาเป็นผู้ "ครอบมือ" ให้เอง นับร้อยคนหนังตะลุงที่เป็นศิษยานุศิษย์ของหนังปรีชา สวงศิลป์ มักจะมีสร้อยชื่อ "สวงศิลป์" ปรากฏอยู่ด้วย

หนังปรีชา สวงศิลป์ เป็น "ครู" ที่แท้ของศิษย์คือ มีคุณสมบัติและประพฤติปฏิบัติต่อศิษย์อย่างมีกัลยาณมิตร ตั้งใจประสิทธิ์ความรู้ ดำเนินลีลาครูทั้งสิ้น มีหลักตรวจสอบสาม และทำหน้าที่งามต่อศิษย์ เสมอหน้ากัน ไม่มีเลือกที่รักมักที่ชัง

หนังสมปอง สวงศิลป์ ศิษย์ผู้หนึ่งของหนังปรีชา สวงศิลป์ เล่าให้ฟังอย่างภูมิใจเลื่อมใสศรัทธาต่อหนังปรีชา สวงศิลป์ ว่า

"อาจารย์ปรีชา ไม่เพียงแต่ครอบมือให้ศิษย์เท่านั้น อาจารย์ยังให้ความรัก ความเมตตา แนะนำ ฝึกอบรมให้เป็นคนดี สอนให้เข้าใจแจ่มแจ้งในศิลปะการแสดงหนังตะลุงอย่างสิ้นเชิง ส่งเสริมยกย่องความสามารถและความดีงามของศิษย์ให้ปรากฏและฝึกฝนเสริมซ้ำให้ จนสามารถใช้วิชาชีพหนังตะลุงดำเนินชีวิตได้ดีอีกด้วย"

ปัจจุบันศิษยานุศิษย์ของหนังปรีชา สวงศิลป์ ยังคงประกอบอาชีพศิลปินหนังตะลุงอยู่เป็นจำนวนมาก ทั้งที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราชและจังหวัดใกล้เคียง

อ่านต่อฉบับหน้า